

Emília, la princesa del poble

Vet aquí que una vegada hi havia, en un petit poble envoltat de camps verds i muntanyes blaves, una nena anomenada Emília. L'Emília tenia quatre anys i tothom al poble l'anomenava «la princeseta», perquè encara que no portava corona ni vivia en un castell, tenia un cor tan noble i bondadós que feia brillar tot el que l'envoltava.

L'Emília era amable amb tothom. Quan l'àvia Rosa es cansava de portar el seu cistell del mercat, l'Emília corria a ajudar-la. Quan el gosset del seu veí s'enredava amb la seva corda, ella l'alliberava amb paciència. I quan la seva mare necessitava endreçar la casa, l'Emília recollia les seves joguines sense que li ho demanessin.

Un dia, el poble es va despertar amb una gran preocupació: el pont de fusta que travessava el riu s'havia trencat. Sense el pont, els pagesos no podien portar les seves collites al mercat, i els nens no podien visitar els seus amics de l'altra banda.

L'Emília, que sempre pensava en els altres, va tenir una idea. Va anar de casa en casa demanant ajuda. «Si tots treballem junts, podem arreglar el pont», va dir amb la seva veueta decidida.

Els veïns, inspirats per la petita princesa del poble, es van unir. El fuster va portar el seu martell, el forner va oferir pa per als treballadors i fins i tot els nens van recollir branques i cordes. L'Emília també va ajudar, passant claus i animant tothom amb el seu somriure.

En poc temps, el pont va estar llest i més fort que mai. Els pagesos van poder tornar a travessar, els nens van poder jugar junts i tot el poble va celebrar-ho amb un gran berenar a la plaça.

Aquella nit, mentre l'Emília s'acotxava al seu llit, la seva mare li va acariciar els cabells i li va dir:

«No necessites una corona per ser una princesa, estimada meva. Amb la teva bondat i el teu cor generós, il·lumines a tots els qui t'envolten».

L'Emília va somriure i va tancar els ulls, feliç de saber que la veritable màgia no es troba als castells ni a les joies, sinó en ajudar els altres amb amor.